

บทนำ

เสียงสายลมหวีดหวิวปลิวผ่านหูทำให้คนฟังอย่างฉันรู้สึกสะท้าน
ทรวงด้วยความเสียวสันหลังวาบๆ สภาพแวดล้อมที่ไม่คุ้นชินกับบรรยากาศ
ที่ไม่คุ้นตาทำเอาความกล้าหาญของฉันชะงักอยู่ตรงฝ่าเท้า

ตรงหน้า...สถานที่ตำรวจ...

ที่ซึ่งเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีเข้าได้ แต่...ไม่ควรเข้า

"หนู ถ้าไม่เข้าก็อย่ามายุ่งในกะกะขวางทางเจ้าหน้าที่เขา"

คุณลุงตำรวจในชุดเครื่องแบบสีทากีและบังบนบ่าทำเอาฉันหนาว
สะท้านทรวงทะลวงตับ

"คะ...คะ"

ฉันหลีกเลี่ยงให้คุณลุงตำรวจด้วยท่าทางชวนเซ่ ทั้งๆ ที่เป็นขา
ของตัวเองแท้ๆ แต่ฉันกลับก้าวมันไม่ออกเลยสักนิด...ตาย ตายแน่ๆ ฉัน...
ตาย!!!

คุณลุงตำรวจที่จะเดินไปในตอนแรกหันหลังกลับมามองฉันอีกครั้ง

"หรือหนูมีธุระแต่ไม่กล้าเข้าไป"

"คะ...คะ"

"มีอะไรไปแจ้งความข้างในเลย มาชะค้ำ...หรือว่า O_o"

เจ้าปลาน้อย

6

"ว่า? O_O"

"โดนล่อลวง"

"ว้าย! (><)(><) เปล่านะคะ"

"โดนข่มขืน?"

"ยัย! (><)(><) เปล่าอีกนั่นล่ะคะ"

"โดนชิงพืด?"

"อ้อ (><)(><) เปล่าอีกนั่นล่ะคะ"

"แล้วมาทำอะไรที่นี่"

"มะ...มา..."

"หือ?"

ฉันค่อยๆ สะกดคำในใจแล้วพุดออกไปอย่างไม่อายปาก

"มาเยี่ยมแฟนที่อยู่ในตารางนะค่ะ แฮะๆ ^^;;"

นั่นเป็นสาเหตุให้ฉันต้องมาเหยียบสถานที่ราชการซึ่งฉันไม่พึงมา
ในขณะนั้นนั่นเอง เพราะไอ้นายตัวแสบนั่นแท้ๆ

สงสัยล่ะสิว่าฉันกำลังบ่นถึงใคร...ถ้าจะให้เล่าว่าฉันมาที่นี่ทำไมนะ
มันยาวมาก ฉันคงต้องเกริ่นเรื่องราวความสัมพันธ์อันไม่ธรรมดาของฉัน
และเขาก่อน แล้วฉันถึงจะเล่าได้ว่าฉันมาทำอะไรที่นี่ TOT

เรื่อง...มันมีอยู่ว่า...

1

แรกพบสบตาเมื่อเจอหน้าเธอ

เมื่อสองอาทิตย์ที่แล้ว...

ในคาบวิชาคอมพิวเตอร์ที่อาจารย์มีหน้าที่สักแต่สอนๆ อย่างเดียว
แล้วก็ทิ้งงานให้นักเรียนทำใส่แผ่นดิสก์ส่ง ส่วนตัวเองก็ไปนั่งเอ้อระเหย
ไรท์แผ่นเกมขายเด็กที่ต่องการซื้อ (จรรยาบรรณแรงมาก) และด้วยความ
ที่ฉันทำงานเสร็จแล้ว คาบนี้จึงกลายเป็นคาบว่างสำหรับฉันในบัดดล
ได้เวลาตะลัดเต็ดแต่ไปหาเพื่อนเครื่องข้างๆ ที่ไม่แน่ใจว่าทำเสร็จหรือ

ยังเพราะเห็นกดคอมพิวเตอรืจึ๊กๆ

"ไฉนงสูดยอด ทำงานเสร็จหรือยังจ๊ะ อีๆ"

"งานหลวงงะเสร็จแล้ว แต่งานส่วนตัวงะยังไม่เสร็จเลย"

"งานส่วนตัวงะอะไร"

"ผู้ชาย"

ฉันมองสูดยอดอย่างรู้สึกหมั่นไส้เหลือเกิน คอมพิวเตอร์ที่โรงเรียนนี้เรามีไว้ทำอะไรกันแน่นะ อาจารย์เอาไว้ไรท์แผ่นขายให้นักเรียน นังสูดยอดเอาไว้หม้อผู้ชาย!

อ้อ ถ้าถามว่าสูดยอดหน้าตาสวยไหม ฉันจะบรรยายให้ฟัง...

หน้ารูปไข่ จมูกใหญ่เหมือนช้าง ปากหนาเหมือนเปิด ใครเห็นก็ระเห็จและระเห็ดหนีไปตามอากาศหมด มีใจละเอียดอ่อนเหมือนผู้หญิง ยิ่งเรือแม้ว่ามันจะเป็นผู้ชายพายเรือก็ตาม

สรุปแล้ว...มันเป็นเกย์!

"นี่ เสร็จแล้วก็ไปกินข้าวเถอะ หิวจะตายอยู่แล้วนะ"

"เอ...ก็บอกว่างานส่วนตัวยังไม่เสร็จ ถ้าหิวก็ไปก่อน"

"คุยกับผู้ชายเนียนะ แล้วการคุยกับผู้ชายของแกเนียนทำไมถึงต้องทำหน้าเครียดปานนั้น"

สูดยอดขม้ายสายตามาทาทางฉันแวบหนึ่งก่อนจะดึงฉันให้นั่งบนตัก นี่ถ้ามันเป็นผู้ชายฉันคงหัวน้ไปแล้วนะเนี่ย --

"แกดูนี่สิ"

"ให้ฉันดูเปิดสี่เหลี่ยมในเอ็มเอสเอ็น?"

"ไม่ใช่ ให้แกอ่านประโยคที่เขาคุยกับฉันต่างหาก"

ฉันไล่อ่านประโยคที่สูดยอดคุยกับนายเปิดสี่เหลี่ยมที่มีนามว่า 'ดาร์คซีโร่' รายละเอียดในการคุยก็ไม่ค่อยมีอะไรมาก ก็แค่...เธอชื่ออะไร หน้าตาดีไหม อายุเท่าไร ส่วนสูงล่ะ แต่ฝ่ายตรงข้ามกลับตอบมาว่า...

ชื่อดาร์คซีโร่ หน้าตาเหมือนคน อายุเป็นเพียงตัวเลข ส่วนสูงคงไม่ต่างจากเธอเท่าไร...

แหม...เหมาะกับนังสูดยอดอย่างกับกิ่งทองใบด้าแยแซ่กระเทียม!

"แกให้ฉันอ่านอะไรเนี่ย มันก็เบสิคๆ มากเลยนะ"

"แกลองอ่านตรงล่างๆ คูลี ผู้ชายคนนี้น่ากลัว..."

"น่ากลัวยังไง -*"

8

ฉันลองได้อ่านมาเรื่อยๆ และสิ่งที่ทำให้ฉันพิศวงงงงวยก็เริ่มปรากฏ
ข้อความที่นายดาร์คฮีโร่พิมพ์กลับมาแต่ละอย่างทำให้ฉันพอจะเข้าใจ
แล้วว่าทำไมสุดท้ายอดถึงได้รู้สึกสยของขวัญปานนั้น

"เธอไม่ใช่ผู้หญิงแล้วไปโพสต์โกหกในบอร์ดทำไมว่าเป็นผู้หญิง
ฉันสืบมาได้หมดแล้วว่าเธอคือ 'ไอ้เลว!' ที่ปลอมแปลงเป็นผู้หญิงมาเล่น
และจากไอพีที่ฉันสืบได้ก็ทำให้พอจะรู้ว่า 'ฮียอด!' เล่นอยู่ที่ไหน"

"และตอนนี้ก็คงเล่นในคาบคอมฯ เพราะฉันแฮคข้อมูลได้จาก
ตารางสอนโรงเรียนที่ 'ไอ้เลว!' เล่นอยู่ ฉันรู้แม้กระทั่งชื่อจริง นามสกุล
และเลขประจำตัวนักเรียน วันนี้ฉันจะไปพบ 'ไอ้เลว!' และอย่านึกว่าฉัน
ไม่รู้จักหน้าเธอเพราะฉันแฮครูป 'ไอ้เลว!' มาได้แล้ว"

"แต่ถ้าไม่ยอมให้ฉันไปหาละก็ วันนี้ 'ไอ้เลว!' ต้องมาที่...แล้วเรา
มาคุยกันว่าจะเอายังไงต่อไป"

ฉันแทบจะกระโดดออกมาจากหน้าคอมฯ ด้วยความสยอง นี่มัน
คอมฯ ผีสิงหรือเปล่า! ทำไมคนที่ชื่อดาร์คฮีโร่ถึงได้รู้อะไรมากมายขนาดนี้
"ไอ้จอม ฉันจะทำยังไงดี ฉันกลัว TAT"

"แกทำอะไร ทำไมเขาถึงได้ดูอาฆาตขนาดนั้น"

"ฉันเองก็ไม่รู้เหมือนกัน เห็นเขาแอดมา ฉันก็คุยด้วยปกติเหมือน
กับที่ฉันคุยกับคนอื่นทั่วไป ฮือๆ"

"เขาแอดมาได้ยังไง"

"คิดว่าจากบอร์ดที่ฉันไปโพสต์นะ เอาไงดีวะจอม ฉันสยองไปหมด
แล้ว"

"อย่าว่าแต่แกเลย ฉันเองยังสยองพองขนอลหม่านหัวใจอยู่ไม่รู้ว้าย"

"แกต้องช่วยฉันนะเพื่อนเลิฟ แกต้องช่วยฉันนะ ฉันบอบบาง
ฉันอ่อนแอ"

จากกล้ำมที่ขึ้นเป็นมัดๆ ทำเอาฉันมองคนอ่อนแอตรงหน้าอย่าง

รังเกียจ ถ้าอย่างมันอ่อนแอ อย่างฉันก็คงเป็นสำลี เหยียบที่คลีกระจาย (คลีนะคลี *-*)

"ช่วยยังไง ฉันไม่เห็นว่าจะมีทางไหนช่วยแก่ได้เลย เขามีรูปแกะใส่อยอด"

"ก็บอกไปว่าแกมาเล่นเครื่องฉันก็ได้ นะๆ"

"ไม่เอาหรอก ดาร์คฮีโร่ แค่เชื่อมั่นก็น่ากลัวจะตายอยู่แล้ว แล้วอีกอย่างมันจะมาโรงเรียนเราจริงหรือเปล่านั้นไม่รู้ อาจจะไม่รู้ๆ ไปอย่างนั้นเอง แกอย่าคิดมากนะ..."

แม้จะปลอบเพื่อนแต่ตัวเองก็อดคิดไม่ได้ว่าดาร์คฮีโร่จะโง่หรือนั่นสืบได้จริงๆ ถ้ารู้แม้กระทั่งไอพี รู้กระทั่งเลขประจำตัวนักเรียน...

สุดท้ายลงไปนั่งพับเพียบก่อนจะเกะกะเหมือนคนร้องขอความรัก แล้วทำท่าร้องไห้โฮจนเพื่อนๆ ในห้องมองอย่างสงสัย เล่นเอาฉันอยากจะทำเอาหน้ามุดกระโปรงหนี แพนก็ไม่มีแต่ดันมีกะเทยมาขอความรัก!

"ช่วยฉันนะเบบี ถ้าเธอทำดีฉันจะให้...อ้อ! ฉันจะให้เธอคนดีของฉันไปพักบ้านตากอากาศของฉันที่ชะอำทั้งครอบครัวนานตราบเท่าที่เธอคนดีของฉันต้องการเลย เอาใหม่ๆ >O<"

"ไม่เอา --"

"ให้พี่อดแก้ตมันนี่เธอคนดีด้วยนะ ฟรีๆ เลย ได้โปรด ฉันกลัว TOT"

"ไม่เอา"

"ทำโครงการวิชาคณิตศาสตร์ตลอดทั้งเทอมพร้อมที่พักที่ฉันเสนอตอนแรกเลยเข้า!"

"..."

"รับไปเถอะจอม สงสารสุดยอดออก"

เพื่อนบางคนในห้องแทรกเสียงขึ้นมาอ่อนหวานแทนสุดยอดที่นั่งพับเพียบอย่างน่าสงสาร ฉันก็ตรึมเฝือกอย่างหำใจ ข้อเสนอฉันน่าจะเข้าวนใจมากโดยเฉพาะข้อสุดท้าย รายงานวิชาคณิตศาสตร์...วิชาที่ฉันเกลียด!!!

"แกแน่ใจนะยอด ลูกผู้ชายพูดแล้วไม่คืนคำ"

"สาบานด้วยเกียรติของผู้หญิงที่ฉันมีเต็มตัวเลยเอ้า!"

"ผู้หญิง -- เออ ก็ได้"

"เย้! รักแกที่สุดเลย >O<"

เพื่อนๆ ในห้องต่างตบมือกันเกรียวกราวราวกับว่าการเจรจาระหว่างสหรัฐอเมริกาและอิรักไปได้สวย ฉันโค้งคำนับอย่างภูมิใจก่อนจะรู้สึกสลดกับสิ่งที่รับปากในเวลาต่อมา... นรกแท้ๆ TOT

ณ สนามบาสเก่าๆ ใกล้ตึกร้างในย่านชุมชน

จากรายละเอียดที่อิตาดาร์คฮีโร่ฉันมาทำให้ฉันต้องค้นหาเส้นทางอยู่นาน กว่าที่จะมาถึงก็ปาเข้าไปห้าโมงเย็นกว่าๆ แล้ว งานนี้สุดยออดก็ตามมาด้วยแต่ขออยู่ห่างๆ ฉันเอาไว้เพราะไม่กล้าให้คู่กรณีเห็นหน้าเท่าไร เพราะยังงี้ก็ฝ่ายก็มีรูปถ่ายมาพร้อมสรรพอยู่แล้ว

ฉันกลายเป็นวีรสตรีที่ยืนอยู่กลางสนามบาสปูนเก่าๆ ที่มีเด็ก ป.5 - ป.6 วิ่งไล่จับกัน พวกนั้นต่างก็มองว่าฉันมายืนเก๊กซิมซิมโอเลี้ยงอยู่ตรงนี้ทำไม (คอแห้งเลยซื้อติดมาด้วย -,-)

เวลาผ่านไปราวๆ สิบนาที...แล้วก็ยังไม่มา

เวลาไหลผ่านไปอีกราวๆ ยี่สิบนาที...เธอก็ยังไม่มา

เวลาผ่านไปอีกสามสิบนาที...มันก็ยังไม่มา

เวลาผ่านไป...หนึ่งชั่วโมง...ฉันไม่รอแล้วโว้ย!!!

"อ้ายอด กลับ!!!"

เสียงตะโกนของฉันเล่นเอาเด็กที่วิ่งไล่จับกันอยู่ผวาร้องให้จำวงหนีกลับบ้านไปในทันที ฉันหันหลังไปมองเพื่อนรักที่หลบอยู่หลังแบ๊นบาสอย่างฉุนๆ แต่แล้วก็ต้องตกใจตาค้างเมื่อเพื่อนที่แสนน่ารักของฉันถูกหัวคอเหมือนกระต่ายน้อย

"อ้ายอด ช่วยหยุดด้วยสิคะ TOT"

ร่างในเงามืดลากคอสุดยออดเดินออกไปจากบริเวณนี้ซ้ำๆ คล้ายปีศาจที่น่ากลัว ฉันแอบยืนตะลึงอึ้งด้วยความตกใจไม่น้อยๆ ก่อนจะรีบตั้งสติ

เสียงประหนึ่งสายฟ้าฟาดก่อนจะเกิดเมฆฝนดั่งขึ้นเล่นเอาฉัน
หันไปมองอย่างสโลว์โมชั่น เส้นผมปลิวสะบัดทำให้ฉันรู้สึกสวยเหมือน
นางเอกหนังฝรั่งเรื่องอัลตราไวโอเล็ต ทั้งๆ ที่เขาไม่ได้เรียกฉันเลยแม้แต่
นิด =_=

12

และเมฆฝนที่เบรียบเปรยในตอนแรกก็ก่อตัวขึ้นจริงๆ เด็กนักเรียน
ไทยแท้ๆ โดยเฉพาะกางเกงขาสั้นซึ่งเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็น
นักเรียนไทยกับเสื้อปลอยชายที่พองถึงความเป็นนักเลงเต็มๆ พวกนั้นยืน
ตักหน้าตักหลังฉัน ดาร์คฮีโร่ และสุดยอดที่กำลังโดนหัว

"วันนี้ฉันไม่ว่าง"

"แต่วันนี้...พวกข้าว่างวะ ฮ่าๆ"

ดาร์คฮีโร่ยังคงไม่ปลอยสุดยอดออกจากมือ แต่แล้วก็เร็วกว่าเสียง
โวกว่าแสง เท้ามหากาฬของไอ้หน้าหล่อก็ยื่นเข้าไปที่ไอ้ตัวคนหัวเราะจน
รองเท้าหนังค้ำติดพื้นอยู่อย่างนั้น (ที่พื้นมันต้องใหญ่มากเลยนะ --)
พวกลูกสมุนทั้งหลายกระโจนกันเข้าไปทางดาร์คฮีโร่เป็นจุดเดียว ทุกอย่าง
มะรุมมะตุ้มหลงรักแม่หรืออยู่อย่างนั้น ฉันที่เป็นนางเอกของเรื่องจึงช่วยเหลือ
พระเอกด้วยการ...

"อู๊ยยตายวายกรี๊ด เจ้าข้าเอ๊ย สนุกจริงเว้ยคนชกกัน เย้เย"

"ไอ้จ๊อม...ช่วยด้วย T(T)"

"ฉันจะไปช่วยเดี๋ยวนี้ละเพื่อนเลิฟ!"

หลังจากทำหน้าที่หมายมั่นฉันก็กระโจนเข้าไปในกลุ่มนั้นแล้วดึงมือ
สุดยอดออกมา

"วิ่งให้สุดกำลังเลยนะแก ป่านนี้ไอ้ดาร์คฮีโร่โดนกระต๊อบตายไปแล้ว"

ฉันกับสุดยอดวิ่งอย่างไม่คิดชีวิต ทางเดินมีแค้ไหนเราสองคนก็วิ่ง
เท่านั้น มีกำแพงก็ข้าม มีลิงไม้ก็กระโดดประหนึ่งจ่า พนมจันต๊อบแทบ
จะแลบออกมาจากสี่ข้างให้รู้แล้วรู้รอด

หลังจากเริ่มรู้สึก่วิ่งมาได้ไกลพอสมควร ฉันกับสุดยอดก็
พักเหนื่อยและหอบแฮกๆ เป็นหมาหอบแดด แต่น่าแปลก ไม่มีเสียง
เหนื่อยจากสุดยอดสักนิด

"นี่ แก้ววิ่งมาไม่เห็น้อยเลยหรอ...ยัย! 〇_〇"
"ฉันต่างหากที่ต้องถามเธอว่าลากฉันมาทำไม"
นี่แหละ...การพบกันของเราสองคนที่ทำเอาฉันแทบสลบล้มตึงไป
เลย... โสภ TQT

2

ใครสักคนที่กลับมา

"ละ...แล้วสุดท้ายออกไปไหน!!"
ฉันตะแคงซ้าย เอียงขวา แต่ก็ไม่เห็นที่ท่าว่าจะเจอเพื่อนของตัวเอง
อยู่ตรงซอกหนังสือในหัวใจเลย

"ตายไปแล้วมั้ง โดนกระต๊อบตาย"

"เฮ้ย!"

"จริงๆ พวกมันจะเล่นงานฉัน แต่เธอดันลากฉันออกมาเสียก่อน"
กระแสเสียด คำพูด โบหน้า ทุกอย่างที่รวมกันเป็นเขาดูสงบ
ประหลาด ราบเรียบ มีเพียงแววตาเท่านั้นที่พอจะสื่อได้ว่าเขาเป็นคน
ก้าวร้าวพอตัว แน่نونว่าสำหรับฉันในตอนนี้อย่างไร...เขาน่ากลัว...

ฉันรู้สึกขนลุกขนพองสยองเกล้า นี่ฉันมาทำอะไรกับปีศาจเนี่ย

"แล้วก็ปล่อยมือฉันได้แล้ว"

เท่านั้นเอง ฉันก็มองไปที่มือของตัวเองอย่างรู้สึก...ตกตะใจ
หมดเลย! -- ตายแล้ว นี่ฉันจับมือเขาตลอดทางเลยหรือนี่...อย่างนี้ต้อง
ไม่ล้างมือ ไม่ลิ ต้องกลับบ้านไปเลียเก็บคราบเหงื่อไคลลงท้อง (ทำไมเธอ
เป็นคนอย่างนี้ --)

"นายจะไปไหน!"

ดาร์คฮีโร่ (ชื่อที่ฉันพอจะรู้) กำลังเดินจากไปโดยทิ้งคนสวยอย่างฉัน
ไว้เพียงลำพัง เสียงที่ฉันเรียกไม่ได้ทำให้เขาหันมามองสักนิด แหม...ถือว่า
หล่อแล้วหยิ่งจ๋านหรอ ชิคะ!

"นี่ นายจะกลับเลยใช่ไหม"

เจ้าปลาน้อย

"..."

"นี่!"

ฉันเดินไปขวางหน้าเขาไว้ก่อนจะจ้องตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นด้วยความเคือง อย่างน้อยก็ควรมีมารยาทกับผู้หญิงบ้างสิ

14

"มีอะไร"

"ฉันถามว่าจะไปไหน"

"แล้วเธอยังอะไรด้วย"

น้ำเสียงก็ยังไม่นิ่งแต่แฝงไปด้วยความเฉื่อย เฉยชา และเย็นชา นี่ถ้าเขาไม่ใช่คน ฉันต้องนึกว่าคุณอยู่กับฮอลลีเมนโทลิปตัสแน่ๆ หนวดยะเยือก!

"ปละ...เปล่านั้น"

ฉันไม่ได้อยากยุ่งนักหรือยกถ้านายจะไม่กลับไปหาเพื่อนฉันนะ! เฮอะ!

"งั้นก็ถอยไป"

"ไม่ถอย นายจะไปไหนล่ะ"

"ไปหาไอ้ฉัน"

"ไอ้ไหน!"

"สุดท้าย"

ฉันกางแขนขวางขาเป็นการขวางทางไม่ให้เขาเดินไปไหน ดาร์คฮีโร่หยุดยืนอยู่กับที่แล้วมองฉันนิ่งๆ ไม่พูดไม่จาก่อนจะยกมือขึ้นแล้ววางมือแหมะไว้บนหน้าผากฉัน

"ถอยไป"

แล้วเขาก็ผลักหัวจนฉันเซถลาเกือบชนเสาไฟฟ้าใกล้ๆ ด้วยแรงข้างสาร ตอนนี้นี่ฉันไม่ต่างอะไรกับคนเลือดเข้าตา การถูกผลักหัวทำให้รู้สึกเหมือนถูกหยาม ฉันมองแผ่นหลังนั้นอย่างเจ็บแค้นเคืองโกรธโทษ ฉันไยและวิ่งร้อยเมตรกระโดดเข้าไป

แหมะ!

ฉันกอดหมับเข้าที่คอและเอาขาพันไว้รอบเอวของไอ้ร่างสูงนั้น

"ทำบ้าอะไรของเธอ!"

"ไม่ให้ไป นายจะไปหาเพื่อนฉันไม่ได้!"